

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/146/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323010577
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2323010577.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 5T/33/2023-114 zo dňa 13.09.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.01.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 5T/33/2023-114 zo dňa 13.09.2023 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C. D. XXX, C., uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

že

1/ od 14.01.2023 do 22.01.2023 na adrese C. XXX a všade tam, kde sa zdržiaval, bez udania relevantného dôvodu nenastúpil v lehote určenej súdom do výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 1 rok, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/27/2018 zo dňa 05.04.2018, právoplatným dňa 12.06.2018, v spojení s uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/27/2018 zo dňa 19.08.2022 o nariadení výkonu nepodmienečného súhrnného trestu odňatia slobody, právoplatným dňa 19.08.2022, a to napriek tomu, že dňa 03.01.2023 osobne prevzal výzvu na nastúpenie do výkonu trestu s tým, že má nastúpiť najneskoršie do 10 dní od doručenia tejto výzvy,

2/ dňa 13.12.2022 v čase okolo 15.05 hod. v obci E., na ulici C., ako vodič viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Fabia, zelenej farby, evidenčné číslo F., a to napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/27/2018 zo dňa 05.04.2018, právoplatným dňa 12.06.2018, mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 4 rokov, pričom od 16.08.2018 do 16.02.2022 mu trest zákazu činnosti neplynul z dôvodu, že vykonával trest odňatia slobody.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods.

2 Trestného zákona uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v cestnej premávke v trvaní 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 114-119.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie výlučne čo do výroku o treste obžalovaný a tiež obhajca, a to bezprostredne po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní (č.l. 113 rub), ktoré obhajca písomne odôvodnil na č.l. 121.

Obhajca obžalovaného v odvolaní primárne namieta uloženie neprimerane prísneho trestu za spáchaný skutok. Poukázal na to, že okresný súd uložil obžalovanému totožný trest ako mu uložil v trestnom rozkaze, a to za okolnosti, kedy obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, čo súdu umožňovalo uložiť mu trest znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, čo však súd neurobil. Súd ďalej nereagoval na návrhy obhajoby, ktorá poukazovala na upustenie od uloženia ďalšieho trestu, na ktorý postup boli v tomto prípade splnené zákonné podmienky. Obhajca nežiadal súd o upustenie od potrestania, ale len o upustenie od uloženia ďalšieho trestu, a preto odôvodnenie napadnutého rozsudku, kde súd poukazuje na dôvody nemožnosti upustenia od potrestania za nesprávne. Súd tiež nesprávne a prísne zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona mal možnosť vzhľadom na závažnosť spáchaného trestného činu a okolnosti jeho spáchania zaradiť obžalovaného aj do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súd pri ukladaní trestu neprihliadol na dôvod, pre ktorý obžalovaný nenastúpil do výkonu trestu ani dôvod, prečo viedol motorové vozidlo, neprihliadol tiež na jeho predchádzajúci život, kladné hodnotenie ústavu na výkon trestu odňatia slobody ani na postoj obžalovaného k spáchaniu trestného činu. Súd ďalej nedôvodne odmietol vykonať dôkaz, a to vyžiadať si aktuálnu správu hodnotenia ústavu na výkon trestu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a uložil obžalovanému miernejší trest odňatia slobody, t.j. trest nižší ako 8 mesiacov, alternatívne navrhol, aby odvolací súd upustil od uloženia ďalšieho trestu.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 16.01.2024 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, hodnotením obžalovaného z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hmčiarovce nad Parnou, odpisom z registra trestov na obžalovaného, príslušnými lustráciami ako aj podstatným obsahom spisu. Procesné strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému obsahu spisového materiálu, ani návrhy na doplnenie dokazovania. Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné, napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a uložený trest za primeraný. Obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania, a tiež na odvolacom návrhu. Navrhol, aby odvolací súd zohľadnil aj udelenie disciplinárnej odmeny obžalovanému. Obžalovaný vyjadril ľútosť nad spáchaním skutku, požiadal o zmiernenie uloženého trestu.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vo vzťahu k výroku o treste vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil svoje úvahy o primeranosti uloženého trestu, jeho zákonnosti a spravodlivosti vzhľadom na

všetky okolnosti prípadu a osobné pomery obžalovaného. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že odvolanie obžalovaného a jeho obhajcu smerovalo výlučne čo do výroku o treste, preto predmetom odvolacieho konania mohlo byť len preskúmanie rozsudku vo vzťahu k tomuto výroku. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní dňa 13.09.2023 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, preto okresný súd so súhlasom prokurátora vyhlásenie obžalovaného prijal. Pretože inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012)

Obžalovaný sa dopustil spáchania dvoch trestných činov, preto ho mu okresný súd správne ukladal úhrnný trest odňatia slobody podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, a to v rámci trestnej sadzby 0-2 roky. Správne u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona. V dôsledku prevahy priťažujúcich okolností potom upravil trestnú sadzbu a pri ukladaní trestu súd vychádzal z upravenej trestnej sadzby (jej dolnej hranice) a trest ukladal v rámci trestnej sadzby 8 mesiacov až 2 roky.

Obhajoba v odvolací poukazovala na neprimeranú prísnosť trestu, pričom okresný súd mal zohľadniť vyhlásenie o vine obžalovaného pri ukladaní trestu v podobe aplikácie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, alternatívne podľa § 44 Trestného zákona upustiť od uloženia ďalšieho trestu.

Pokiaľ ide o aplikáciu § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, odvolací súd na jednej strane pripúšťa, že ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4) Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4) Trestného zákona aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Dôsledkom vyhlásenia o vine v kontexte § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4) Trestného zákona je to, aby mal súd možnosť, nie povinnosť pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Uvedené vychádza z premisy, že inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Trestného zákona je koncipovaný na princípe fakultatívnosti a individuálnosti. Obvinená osoba si môže nárokovať len na postup súdy v rámci ktorého zväží, či je v tom ktorom prípade dôvodné inštitút aplikovať, nie na automatickú aplikáciu tohto zmierňujúceho ustanovenia.

Odvolací súd má rovnako ako okresný súd za to, že v tomto prípade nebolo dôvodné na základe vyhlásenia o vine obžalovaného pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu 8 mesiacov. Priznanie sa obžalovaného a vyjadrenie jeho úprimnej ľúlosti okresný súd zohľadnil nielen v priznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, ale v konečnom dôsledku aj premietnutím do výšky samotného trestu, kedy obžalovanému uložil trest odňatia slobody na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby. Z uvedeného dôvodu (v spojení s argumentáciou odvolacieho súdu nižšie) túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Vyššie uvedené neznamená, že priznanie obžalovaného ku skutku a urobenie vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odvolací súd ignoruje, resp. neprihliada naň. Odvolací súd súhlasí, že výpoveď - priznanie sa obžalovaného je dôkazom, ktorý má rovnakú dôkaznú silu ako všetky iné a je naň nutné prihliadať nielen pri rozhodovaní o vine ale aj o rozhodovaní o treste. Nie je však dôvodné neprimerane povýšiť priznanie sa ku skutku a jeho oľutovanie ako i urobenie vyhlásenia o vine,

keď v tomto prípade prevážila charakteristika osoby obžalovaného nesúca prvky recidívy, ktorá len poukazuje na to, že obžalovaný nezaujal a nie je možné od neho bez pochybností očakávať „kajúcny“ prístup k trestnej činnosti uložením miernejšieho trestu.

Pokiaľ ide o námietku vo vzťahu k uplatneniu § 44 Trestného zákona, keď sa obžalovaný domáhal upustenia od uloženia ďalšieho trestu, aj túto námietku odvolací súd vyhodnotil en bloc ako nedôvodnú. Obhajoba síce dôvodne namietala skutočnosť, že okresný súd sa nevysporiadal, resp. nesprávne sa vysporiadal s možným upustením od uloženia ďalšieho trestu podľa § 44 Trestného zákona, pretože z odôvodnenia rozsudku okresného súdu skutočne vyplýva, že súd sa mylne vysporiadal s tým, či sú/nie sú v prejednávanej veci splnené podmienky pre upustenie od potrestania podľa § 40 Trestného zákona, ktorého sa však obžalovaný nedomáhal (domáhal sa upustenie od uloženia ďalšieho trestu podľa § 44 Trestného zákona). Toto pochybenie však nie je takej intenzity, aby odôvodňovalo záver o porušení akéhokoľvek práva obžalovaného.

K možnosti „zohľadniť“ obžalovanému trest uložený Okresným súdom Galanta sp. zn. 2T/27/2018, odvolací súd uvádza, že nie sú splnené podmienky vymedzené ustanovením § 44 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Takýto postup vylučuje charakteristika osoby obžalovaného, jeho kriminálna minulosť a celkom zjavná neochota zmeniť prístup k rešpektovaniu zákona, čo v konečnom úsudku vylučujú možnosť upustiť od uloženia ďalšieho trestu, nakoľko v prípade tohto páchatel'a prevažuje ochranná a represívna funkcia trestu, s jeho morálnym odsúdením v podobe uloženia primeraného trestu.

Podmienkou pre upustenie od uloženia súhrnného trestu nie je záver, že uloženie súhrnného trestu by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne, ale záver, že trest, ktorý bol uložený skorším rozsudkom, je na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a dostatočný. Neprimeranú prísnosť prípadne ukladaného súhrnného trestu neodôvodňuje len osoba obžalovaného a okolnosti prejednávaneho prípadu, a teda relevantné nie je len to, aký život obžalovaný viedol pred výkonom trestu. Je potrebné zdôrazniť následok, ktorý bol konaním obžalovaného spôsobený, ktorý je tiež jedným kritériom rozhodným pre určenie druhu trestu a jeho výmery, teda bolo nevyhnutné prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu. Upustenie od uloženia ďalšieho trestu v prípade obžalovaného neodôvodňuje ani jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti, vyhlásenie o vine či prejavená ľútosť ako sa obžalovaný nesprávne domnieva. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby bolo v prejednávanej veci upustenie od uloženia ďalšieho trestu, pričom svoje rozhodnutia zakladá na totožných úvahách, aké okresný súd viedli k záveru o primeranosti uloženého trestu.

Vo všeobecnosti odvolací súd poznamenáva, že názory obhajoby na prevýchovu, resp. primeranosť trestu u obžalovaného sa s názorom odvolacieho súdu výrazne rozchádzajú. Z vykonaného dokazovania je zrejme a preukázané, že obžalovaný opakovane pácha trestnú činnosť rôzneho charakteru (majetková, drogová, trestný čin zanedbanie povinnej výživy, marenie výkonu úradného rozhodnutia), trestnej činnosti sa dopúšťal aj v dobe podmieneného odsúdenia v iných trestných veciach, či v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu. Z odpisu registra trestov vyplýva, že bol doposiaľ celkom desaťkrát súdne trestaný, opakovane priestupkovo postihnutý. Z jeho kriminálnej minulosti nemožno usúdiť motiváciu dodržiavať zákonné normy, práve naopak, svoj postoj k dodržiavaniu zákona obžalovaný prejavil rovnako aj konaním, pre ktoré je stíhaný v tejto trestnej veci, kedy nerešpektoval súdne rozhodnutie a viedol motorové vozidlo v čase uloženého zákazu a tiež aj napriek vedomosti nenastúpil do výkonu trestu odňatia slobody, bez relevantného dôvodu. Hodnotenie obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody nebolo ani výrazne v prospech, ale ani výrazne v neprospech obžalovaného, nebolo ho preto možné považovať za dôkaz, ktorý by odôvodňoval uloženie miernejšieho trestu a to aj napriek uloženej disciplinárnej odmeny z ÚVTOS. Vzhľadom na osobnosť obžalovaného a jeho trestnú, resp. priestupkovú minulosť nemožno mať za to, že trest uložený skorším rozhodnutím je na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a dostatočný. Hoci obhajoba poukazuje na nízku závažnosť trestnej činnosti v prejednávanej veci, nemožno tieto dva skutky hodnotiť z pohľadu primeranosti uloženia trestu selektívne, ale práve v kontexte osoby obžalovaného a jeho doterajšieho života. Netreba opomínať, tak ako bolo uvedené vyššie, nenastúpením do výkonu trestu odňatia slobody a marením trestu zákazu činnosti odsúdený preukázal, aký postoj prechováva k autoritatívnemu rozhodnutiu súdu. Skutočnosť, že v prípade vedenia motorového vozidla počas uloženého trestu zákazu činnosti obžalovaný svojou jazdou nikomu neublížil a ani nespôsobil škodu na majetku nemožno

považovať za dôvod liberácie, t.j. zbavenia sa trestnej zodpovednosti, nakoľko v tomto prípade ide o tzv. ohrozovací trestný čin a k naplneniu skutkovej podstaty nie je nevyhnutné spôsobenie majetkovej či inej ujmy. Odvolací súd nezohľadil žiaden dôvod na zmiernenie trestu v podobe aplikácie mimoriadneho zníženia trestu či upustenia od uloženia ďalšieho trestu. Trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov je v tomto prípade trestom primeraným, zákonným a spravodlivým, odrážajúcim prvok tak individuálnej ako aj preventívnej funkcie.

Rovnako správne rozhodol prvostupňový súd aj o spôsobe výkonu tohto trestu, keď obžalovaného zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, pričom predchádzajúce či už podmienené alebo nepodmienené odsúdenia u obžalovaného neprivedili iný postoj k páchaniu trestnej činnosti, než aký má zjavne doposiaľ.

Napokon, za správny považuje odvolací súd aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 2 roky a 6 mesiacov, a to s ohľadom na charakter spáchaného skutku, kedy opakovane viedol motorové vozidlo počas uloženého trestu zákazu činnosti.

Pokiaľ ide o námietku o tom, že okresný súd sa nevysporiadal s návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania, a to vyžiadaním si hodnotenia správania obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody, aj túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Nielen z odôvodnenia napadnutého rozsudku (str. 3) vyplýva, že okresný súd sa s týmto návrhom vysporiadal a uviedol dôvody, pre ktoré dôkaz odmietol vykonať, ale vyplýva to aj zo zápisnice z hlavného pojednávania (č.l. 112 rub).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.